

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

Ἑλληνοσερβικὴ συμμαχία.

Ἀπό τίνος χρόνου πο-
λὺς γίνεται λόγος εἰς
τινα ὄργανα τοῦ ἑγγω-

ρίου τύπου περὶ τῆς Ἑλληνοσερβικῆς συμμα-
χίας ἐξ ἀφορμῆς, ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς ἀρχιεπισκο-
πῆς Ρασκοπρεσρένης, εἰς τὸν χηρεύοντα θρόνον
τῆς ὁποίας οἱ ἐν Βελιγραδίῳ ἀξιούσι νὰ προ-
χειρισθῇ σέρβος ἐπίσκοπος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ
ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐκδοθέντος φυλλαδίου τοῦ
κ. Ρίστιτς. Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ, ὅτι τὸ ζήτημα
εἶνε σπουδαιότατον, καὶ ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς
τε Ἑλλάδος καὶ τῆς Σερβίας θὰ ἐξυπηρετοῦντο
ἄριστα διὰ τῆς ταιαύτης συμμαχίας, ἥτις καὶ
μόνη θὰ ἦτον ἱκανὴ νὰ περιορίσῃ τὰς ἐν Μακε-
δονίᾳ ὑπερφυᾶλους τῶν Βουλγάρων ἀξιώσεις,
καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων
ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἰμου, τὴν διαταραχθεῖσαν
κατόπιν τοῦ σερβοβουλγαρικοῦ πολέμου καὶ τῆς
ταῦτοχρόνως ἐπιτελεσθείσης ἐνώσεως τῆς Ἀ-
νατολικῆς Ρωμυλίας μετὰ τῆς Βουλγαρίας.
Οὐδεμία χωρεῖ ἀμφιβολία ὡς πρὸς ταῦτα, καὶ
νομίζομεν, ὅτι ἦτον περιττὸν αἱ ἐφημερίδες νὰ
κοπιῶσι συντάσσουσαι καὶ δημοσιεύουσαι ἄρθρα
πρὸς κατὰδειξιν τῶν πασιφανῶν τούτων ἀλη-
θειῶν. Τὸ ζήτημα εἶνε σήμερον, οὐχὶ ἐάν, ἀ-
πολύτως συμφέρη ἡ ἑλληνοσερβικὴ συμμαχία,
ἀλλὰ, ἐάν οἱ Σέρβοι εἶνε πρόθυμοι νὰ παρά-
σχωσιν ἡμῖν τὰ ἀνταλλάγματα, ἅτινα εἶνε ἀ-
παραίτητα ὅπως τύχωσιν ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν
παραχωρήσεων ἃς ἐπιζητοῦσιν ἐν Μακεδονίᾳ.
Διότι, συμμαχία τῆς ὁποίας ὅλας τὰς δαπάνας
καὶ ὅλα τὰ βάρη καλεῖται νὰ καταβάλῃ μόνον
ὁ εἰς τῶν συμμάχων, ὁ δὲ ἕτερος ἀξιῶσι νὰ δρέ-
ψῃ τὰς ὠφελείας ἀνευ οὐδεμιᾶς θυσίας, νομίζο-
μεν ὅτι θὰ ἦτο περιττὸν νὰ συνομολογηθῇ.

Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν μᾶλλον συγκεκριμέ-
νως, τί προσφέρουσιν ἡμῖν οἱ Σέρβοι ἀπέναντι
τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῶν ὅπως ἀναγνωρίσωμεν τὴν
Ρασκοπρεσρένην ὡς σερβικὴν ἐπαρχίαν, καὶ συ-
ναινέσωμεν εἰς τὸν διορισμὸν σέρβου ἐπισκόπου
ἐν αὐτῇ; Στέργουσιν εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν
σερβικῶν καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐθνολογικῶν ὁρίων
ἐν Μακεδονίᾳ; Παρέχουσιν ἡμῖν, τοῦλάχιστον,
ἑγγραφοὺς ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν ἐπιζητοῦσι λιμένα
ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ὅτι παραιτοῦνται πάσης ἀξιώ-
σεως ἐπὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἢ ἐπὶ ὅλας δὴποτε
ἄλλης παραλίου πόλεως τῆς Μακεδονίας; Ἐάν
στέργωσιν εἰς ταῦτα, ἐάν παρέχωσιν ἡμῖν τὴν
ἑγγραφὸν διαβεβαίωσιν ὅτι ἀναγνωρίζουσι τὰ
ἐπὶ τῆς Μακεδονίας δικαιώματα τοῦ ἑλληνι-
κοῦ, δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν νὰ συναι-
νέσωμεν εἰς τε τὸν διορισμὸν σέρβου ἐπισκόπου
ἐν Ρασκοπρεσρένῃ, καὶ εἰς τὴν συνομολόγησιν
ἑλληνοσερβικῆς συμμαχίας πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς
βουλγαρικῆς ἐπιδρομῆς. Ἐάν ὅμως δὲν ἐννοοῦσι
νὰ παραιτήσωσι καμμίαν ἐκ τῶν ἀξιώσεων τῶν,
τῶν ἀποτελουσῶν πλήρη καταπάτησιν τῶν ἑλ-
ληνικῶν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας δικαιωμάτων, ἐάν
θέλωσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἔχοντες βλέψεις ἐπὶ
τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἐπιμένωσι ζητοῦντες διέ-
ξοδον πρὸς τὸ Αἶγαϊον, δὲν βλέπομεν τὸν λό-
γον ὅστις θὰ ἐπέταττεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἑλληνο-
σερβικὴν συμμαχίαν. Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει,
δὲν θὰ ἦτο ἄρᾳ γε προτιμότερον νὰ συνεννοηθῶ-
μεν μετὰ τῶν Βουλγάρων, οἵτινες, καθὰ φαίνε-
ται ἐκ τῶν συνεντεύξεων τὰς ὁποίας ἀπὸ τίνος
δημοσιεύει ἡ «Ἀκρόπολις», δὲν ἔχουσι τοῦλά-
χιστον ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς νοτίου Μακεδονίας, μᾶς
ἀφῆνουςι δὲ εὐχαρίστως ἅπασαν τὴν παραλια-

κὴν ζώνην, ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν συνόρων μέχρι
τῆς Ροδόπης; Οἱ σέρβοι πρέπει νὰ πεισθῶσιν,
ὅτι συμμαχία ἀνευ προηγουμένου καθορισμοῦ τῶν
ἐθνολογικῶν ὁρίων τῆς σερβικῆς καὶ τῆς ἑλληνι-
κῆς φυλῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀδύνατον εἶνε νὰ συ-
νομολογηθῇ, καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ
σέρβου ἐπισκόπου ἐν Ρασκοπρεσρένῃ δὲν εἶνε ду-
νατὸν νὰ λυθῇ κατὰ τὰς εὐχὰς τῶν, ἐν ὧσιν ἐ-
ξακολουθῶσι ζητοῦντες λιμένα ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου.
Ἐάν ἡ Αὐстроουγγαρία καταλαβοῦσα τὴν Βο-
σνίαν καὶ Ἑρζεγοβίνην, καὶ μέχρι Μητροβίτσας
κατελθοῦσα, παρεκώλυσε τὴν φυσικὴν πρὸς τὴν
Ἀδριατικὴν θάλασσαν διέξοδον τῶν Σέρβων,
δὲν σημαίνει, ὅτι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ἡμεῖς οἱ
Ἕλληνες, νὰ ἀπεζημιώσωμεν τοὺς Σέρβους διὰ
χωρῶν καὶ πληθυσμῶν ἑλληνικῶν ἐν Μακεδονίᾳ
καὶ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Αἰγαίου. Ἀπὸ τῶν
σέρβων λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἡ τε λύσις τοῦ ζητή-
ματος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ρασκοπρεσρένης καὶ ἡ
συνομολόγησις ἑλληνοσερβικῆς συμμαχίας. Ἀρ-
κεῖ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὰ δικαιώματα ἡμῶν, καὶ
ἡ χεὶρ ἡμῶν εἶνε ἐτείμη νὰ σφίγῃ ἀδελφικῶς
τὴν ἰδικὴν τῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τῇ 30 Νοεμβρίου 1895

Ἡ κοινὴ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ἀπάντησις. — Ἡ ἀ-
πόφασις. — Τὸ ἱερὸν κήρυγμα. — Μημόσυνα. — Τα-
χυδρομικά.

Προσφιλεστέρᾳ καὶ περιζήτητος ὁσημέραι κα-
θίσταται ἡ «Φωνὴ» διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν εἰ-
δήσεων αὐτῆς καὶ τὴν σοβαρότητα, ἣν τηρεῖ ἐν
πᾶσι τοῖς ζητήμασι συντελοῦσα οὕτω εἰς τὴν
βελτίωσιν παντὸς κακῶς ἔχοντος ἐν Ἡπείρῳ.
Μεταδούς ἐν προλαβούσῃ μου περίληψιν τῶν
πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀπαντήσεων τῆς πό-
λεως καὶ ἐπαρχίας, ἀναφορικῶς τοῦ ζητήματος
τῶν δύο Δημογεροντιῶν παρέχω σήμερον εἰς τοὺς
ἀναγνώστας τῆς φίλης «Φωνῆς» ὀλόκληρον τὸ
κείμενον τὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. καὶ τὴν ἁγίαν
καὶ Ἱ. Σύνοδον ἀπαντήσεως τῶν δημογερόντων
τῶν τριῶν τμημάτων, Κουρέντων, Μυλακκασίου
καὶ Τσαρκωβίτης εὐμενῶς παραχωρηθέν μοι.
Ἐχουσα δ' ἤδη ἐνώπιον Αὐτῆς ἡ Μήτηρ Ἐκ-
κλησία τοὺς λόγους πάντων, ἃς ἀποφασίσῃ τὸ
ἐπωφελέστερον διὰ τὸν τόπον.

Ἀξιεπαίνῳ προνοίᾳ τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπο-
λίτου ἡμῶν ἁγίου Ἰωαννίνων τὸ κήρυγμα τοῦ
θείου λόγου ἀντηχεῖ τακτικῶς ἀνὰ πᾶσαν Κυ-
ριακὴν ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς πόλεως ὅπερ
τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ θρη-
σκευτικὴν ἀνάπλασιν τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ. Τῇ
παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐκ τῆς ἀναγνωσθείσης πε-
ρικοπῆς τοῦ θείου Εὐαγγελίου τὸ θέμα λαβὼν
σπουδαιότατον ἐξεφώνησε περὶ ἀγωγῆς τῶν τέ-
κνων λόγον ἐμποιήσαντα βαθεῖαν ἀίσθησιν παρὰ
τῷ συμπεπικνωμένῳ ἐκκλησιαστικῷ. Κατ' αὐ-
τὴν ἐτελέσθη καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς μακαρίας ψυχῆς
τοῦ πολυκλαύστου Ἡλία Α. Χαρίτου τεσσαρα-
κονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον, ἐν ᾧ πα-
ρέστη τὸ δικηγορικὸν σῶμα τῆς πόλεως ἡμῶν,
λόγον δ' ἐπιμνημόσυνον ἐξεφώνησεν ἐκ τῶν δι-
κηγῶν ὁ κ. Α. Γεωργίτης, εἰτα δ' ἡ βαρυ-
πενθοῦσα σύζυγος τοῦ μακαρίτου κ. Τάνα ἐδέ-
χθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ συλλυπητήρια πάντων.

Καὶ ἕτερος νέος ἐν ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ ἐτελεύτησε
καὶ ἐκηδεύθη ἐν συνοδείᾳ πολλοῦ κόσμου μετὰ
πάσης ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως τῷ παρελ-

θόντι Σαββάτῳ ὁ Ἀλέξανδρος Τ. Καζαντζῆς.
Εἶχε μόλις 26 ἐτῶν ἡλικίαν καὶ ἀπέλαυε πολ-
λῶν συμπαθειῶν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν, οὐ
ἐνεκα ὁ πρόωρος αὐτοῦ θάνατος κατελύπησε
πάντας. Ἐπέπρωτο οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς αὐτοῦ πι-
κρὸν νὰ δοκιμάσῃ ποτήριον, ἐν τῇ στερήσει
περιλημμένου τέκνου. Τηλεγραφικῶς ἐκ Κερκύρας
προσκληθεὶς ἀφίκετο πρὸς παραμυθίαν αὐτῶν ὁ
ἕτερος ἀδελφὸς Γεώργιος Τ. Καζαντζῆς. Πρὸ
τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς αὐτῶν οὐδένα ἕτερον
παραμυθητικώτερον λόγον εὐρίσκωμεν, πλὴν τῶν
ῥημάτων τοῦ Ἰωβ τῆς Π. Διαθήκης «ὁ Κύριος
ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο, εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ
εὐλογημένον.»

Ἀνεχώρησε προχθὲς κατευθυνόμενος εἰς τὴν
νέαν αὐτοῦ θέσιν εἰς Βιτώλια ὁ τέως παρ' ἡμῖν
διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων
Ταχσὴν Ἐφένδης. Περὶ τοῦ ὑπαλλήλου τούτου
εὐφύμως ἄλλοτε ποιήσαντες λόγον ἀπὸ τῶν στη-
λῶν τούτων, σήμερον προσθέτομεν μόνον ὅτι
παρ' ἡμῖν ἀφῆκε καλὰς ἀναμνήσεις, διὸ καὶ
ἐπεδόθη αὐτῷ ἑγγραφον φέρον τὰς ὑπογραφὰς
τῶν καλλιτέρων τοῦ τόπου ἐξ ὅλων τῶν ἐθνι-
κοτήτων.

(Ἐκ-ἀκτου ἐπιστελλαντος)

Θὰ συνομολογήσητε βεβαίως κ. συντάκτα,
μετὰ παντὸς φιλοπάτριδος καὶ ἐμβριθοῦς δημο-
σιογράφου ὅτι ἐκ τῶν πρωτίστων καθηκόντων
τῆς δημοσιογραφίας εἶνε καὶ τὸ νὰ ἐκθέτῃ τὴν
ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ παραμορφῶναι ἢ διαστρέφῃ
τὰ γεγονότα. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ «Φω-
νὴ τῆς Ἡπείρου» προσεπαθήσεν ἀείποτε ἵνα ἐ-
πιτελέσῃ τὸ καθήκον τοῦτο ἐν πάσῃ εὐσυνειδη-
σίᾳ, ἀνθ' οὗ ὀφείλεται αὐτῇ ὁ προσήκων ἐπαι-
νος ἐνίοτε ὅμως ἐγένετο δυστυχῶς θῆμα ἐσφαλ-
μένων διαβιβασθεῖσων πληροφοριῶν ὡς συνέβη ἀ-
κριβῶς ἐν τῇ ἐξ Ἰωαννίνων ἀνταποκρίσει τῆς
3ης 9βρίου ε. ε.

Οὐδόλως εἶνε ἀληθές, ὡς διατείνεται ὁ δια-
τριβογράφος, ὅτι «τὸ τμήμα τοῦ Ζαγορίου ἀ-
πέσχε νὰ λάβῃ μέρος κατὰ τὰς συνεδρίας—
προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως
τῶν δημογεροντιῶν—καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς συ-
νελεύσεως ἐματαιώθη ὅθεν, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς
συνεδρίαις, ἐνεκεν ἐπεισοδίου ἐπιτήδεος προκλη-
θέντων» . . . Τούναντίον εἶνε τράνω ἀποδοει-
γμένον ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ζαγορίου μὴδὲ
τοῦ κ. Α. Γεωργίτη ἐξαίρουμένου, οἵτινες πρὸ
πολλῶν ἐτῶν ἐπανειλημμένως εἶχον ἐκδηλώσει
φανερὰ τὴν γνώμην των περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνώ-
σεως τῶν δημογεροντιῶν ἐπὶ τῇ βάσει εὐλόγου ἰσο-
τήτος δικαιωμάτων, καὶ εἰς τὴν προκειμένην
περίστασιν προσεφέρθησαν προθυμότατοι πρὸς
συζήτησιν τῶν ὅρων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων
ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐνωσις· προσέβησαν
μάλιστα καὶ εἰς διορισμὸν ἐδικῶν ἀντιπροσώ-
πων, εἰς τῶν ὁποίων εἶνε ὁ κ. Α. Γεωργίτης
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὅπως φαίνεται ἐκ τοῦ
ἐπισήμου πρακτικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Τὰς
δὲ ἀναβολὰς κατὰ τὴν ἐκδοσιν νέων ἐγκυκλίων
πρὸς ἐκλογάς, ὑπεστήριζαν ἄλλοι καὶ τοῦτο
ἵνα ματαιώσωσι καὶ ἤδη τὴν συνενόησιν, ὅπως
ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐματαιώσαν τὴν σωτηριώδη σύν-
ταξιν καὶ ἐπιψήφησιν τῶν κανονισμῶν, μεθ' ὅ-
λας τὰς εἰλικρινεῖς προσπάθειας τῶν ἀντιπρο-
σώπων τοῦ Ζαγορίου καὶ κατ' ἐξογὴν τοῦ ἀ-
ξιοτίμου ἱατροῦ κ. Ι. Ζώτου. Τίς λοιπὸν ἐμα-
ταιώσῃ τὴν συνενόησιν; τὸ τμήμα τοῦ Ζα-

ΕΚ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

Τῇ 26ῃ 9βρίου 1895.

Ἡ χριστιανικὴ κοινότης Πρεμετῆς—Τὰ σχολεῖα. —
Ἡ νέα ἐθορία. — Οἱ διδάσκαλοι. — Μημενόντων
ἀρχιεπισκόπων.

Ἡ χριστιανικὴ κοινότης τῆς ἀρχαίας πόλεως Πρεμετῆς (κληθείσης οὕτως ὡς πιστεύεται ἐκ τοῦ πρώτου αὐτῆς οἰκιστοῦ Παρκακουᾶ καλουμένου ἀλχανιστὶ Πρέμετου=Prémétou), διαφλεγόμενη ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἴδῃ τὰ ἑλληνικὰ αὐτῆς παιδευτήρια ἐκινούμενα εἰς τὴν ἐπίσημον παλαιότερα αὐτῆς ἀκμήν, καθ' ἣν ἐξ αὐτῆς διεδόδοτο διάφορα νάματα παιδείας ἀνά τε τὴν ἡπειρον, Ἀλβανίαν καὶ Μακεδονίαν, ἐξελέξαντο διὰ κανονικῆς ψήφου ἐφορίαν, ἔχουσαν γνώσιν καὶ συναίσθησιν τῆς ἀκριβοῦς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς καθήκοντος, ἥτις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑπὸ πολλῶν φυσικῶν τε καὶ ἐκπαιδευτικῶν προτερημάτων κατισχυμένου ἀγίου πρωτοσυγγέλλου κ. Γεωργίου Χρηστοδουλίδου, ἀνταξίου ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ τῆν πολυκύματον ἐπαρχίαν Κορυτσᾶς διὰ τῆς ἱκανότητος ἐντός μικροῦ, καθιστοῦσαντος ἀγίου Κορυτσᾶς καὶ Πρεμετῆς κκ. Γεωργίου, προέβη εἰς συμφωνίαν διδασκαλῶν, ἐπὶ ἐτὶ λίαν εὐδοκίμως διευθυνάντων διφόρους Σχολαί, ὅντων τοῦ ἐκ Κορυτσᾶς κ. Δημητρίου Πόσση ὡς διευθυντοῦ, τοῦ διευθύνοντος, ἐπὶ ἐνδεκαετίαν ὀλην, τὴν Ἀστικὴν Σχολὴν Κορυτσᾶς, τοῦ ἐκ Κορυτσᾶς κ. Σπ. Δημητριάδου περὶ τὰ 20 ἔτη διευθύναντος τὰ σχολεῖα Πρεμετῆς, Βαριτόν, Κρουσίου, Δαράς καὶ λοιπῶν, τοῦ κ. Ι. Δημητριάδου διδασκάντος εὐδοκίμως ἐν ταῖς Σχολαῖς Κορυτσᾶς, Σπάρτης τῆς Πισιδίας καὶ Ἀλλυκαίου, ἐπὶ 11 ἔτη, καὶ τὸν κ. Γ. Σὺγκλον, διδασκαλὸν τῆς τοικηκῆς. Ὑπὸ τὴν ἀνάγκαν καὶ παιδαγωγικὴν διδασκαλίαν τῶν ὁποίων βλέπει τὰ σχολεῖα αὐτῆς ὁσημέραι βελτιούμενα, ἐπαίτας τῶν πόθων καὶ αὐτῶν τῆς. Μεγίστη τῶν εὐχῶν τῆς ἐν λόγῳ ἐφορίας εἶναι καὶ τὸ νὰ δύναται, μετ' οὐ πολλῷ, ἐπιτερόντων καὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς κοινότητος, νὰ ἀνεγείρῃ καὶ κτίριον καταλλήλον, ἀνταπεκρινόμενον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νεώτερης παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, καὶ οὕτω δώσῃ τὴν κοινότητα Πρεμετῆς παράδειγμα πρὸς μίμνησιν εἰς πλείους ἄλλας κοινότητας μαλλὸν αὐτῆς ὕλικος εὐμερούσας.

Μετὰ ὁρθόκλειναις κατασκευαῖς ἐτέλεσεν ἡ κοινότης Πρεμετῆς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξέκρινον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Παρθενίου, ἀποδίδουσα οὕτω τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ἀπὸ τριακονταετίαν πρὸς ὄφελος αὐτῆς ἐκδουλεύσεις του, ὡς τε ἱερώς καὶ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου.

Προοδευτικῶς.

ΟΣΑ ΔΙΑ τηλεγραφημάτων ἐκ Σύρου ἐγένοντο προχθὲς γινώσκει περὶ Κρήτης γράφοι ἡ «Πρωτὴ» βεβαιοῦνται, ὅτι πλὴν τῆς ἐν Βρυταῖς Ἀποκορώνου γνωστῆς ᾗδὲ συμπλοκῆς, ἐγένετο καὶ ἄλλη ἐν Ἀλικάμῳ, ὡς ἀγγέλλει λεπτομερὲς ἐπιστολὴ ἐξ Ἀρμένων. Αἱ ἀκριβεῖς δὲ λεπτομέρειαι δὲν συμφωνοῦσι μόνον ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν φονευσθέντων ὁλοκαυτωσὶ στρατιωτῶν διότι οὗτοι ἀναριθμοῦνται οὐχὶ εἰς 160 ἀλλ' εἰς 50 νεκρῶν καὶ τινὰς τραυματίων. Ὁ τουρκικὸς στρατὸς εἶχεν ἐκινήσει ἐκ Βαζμου σκοπὸν ἔχον νὰ καταδιώξῃ τὴν ἐπιτροπὴν, σχέδιον δὲ νὰ ἐκτοπίσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ μέρους ὅπου κατεῖχε, καὶ νὰ τὴν βίβῃ εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου στρατιωτικοῦ σώματος ἀναμενόντος. Ἡ ἐπιτροπὴ μετ' ὕλγιον συνήντησεν μετ' ὃν ἐκ Βαζμου στρατὸν καὶ ἐγένετο συμπλοκὴ καθ' ἣν αἱ ἀπώλειαι τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ δὲν ἦσαν μικραῖ. Εἰς τοὺς πρώτους πυροβολισμούς ἐπληρώθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν λαμπρὸν διὰ σφαίρας. Ἡ δευτέρη συμπλοκὴ ἐγένετο τὴν 30 Νοεμβρίου ἐν Ἀλικάμῳ, κατὰ τὴν συμπλοκὴν δὲ ταύτην ἔπεσαν νεκροὶ ὑπὲρ τοὺς 50, ἐκ τῶν Κρητῶν δὲ 3—4 καὶ 11 ἐτραυματίσθησαν. Μεταξὺ τῶν φονευσθέντων εἶναι καὶ εἰς ταγματάρχης. Ἡ μάχη αὕτη ἦτο ἀπρόοπτος, διότι ἐν ὅ ὁ τουρκικὸς στρατὸς ὑπεχώρει ἐπανερχόμενος, εὐρήθη αἰ-

φνης πρὸ τῶν ἐπαναστατῶν οἵτινες ἐπὶ νύκτωρ τὰς ἀνωτέρω ἀπώλειαι εἰς τὸ τουρκικὸν σῶμα, ὅπου κατόπιν μετακινήσαν εἰς τὰ φρούρια τὰ παλιμοφῶδαι καὶ τοὺς τραυματίας. Κατὰ τὴν πρῶτην συμπλοκὴν, τὸν τουρκικὸν στρατὸν συνόδευσε καὶ ὁ τῆς χωροφυλακῆς διοικητὴς Καλλιμαρῆς ἀλλ' αὐτὸς τε καὶ οἱ χωροφυλακῆς δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβωσι μέρος, εἴτα δὲ περικυβερτήσαν ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν οἵτινες, βραδύτερον ἀφῆκαν αὐτοὺς ἀβλαβεῖς.

Η ΔΗΜΟΓΕΡΟΝΤΙΑ

Πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Παναγιώτατε Δέσποτα!

Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν δις προσέκλεισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας, ἵνα ἐν κοινῇ συνελθῶσι μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς πόλεως ἀκροαθῶσι τῆς ἀναγνώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3595 καὶ ἡμερομηνίας 18 Ἰουλίου ἐ. ε. Σεβαστῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιστολῆς, ἥτις ἀγγέλουσα τὴν τῆς Μητροπόλεως ἀπόφασιν περὶ συστάσεως μιᾶς Δημογεροντίας, προτείνει πόλιν καὶ ἐπαρχίαν, ἵνα προσῶσιν εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ πρὸς τοῦτο κανονισμοῦ. Καὶ τὴν μὲν περὶ ἐνώσεως τῶν δύο Δημογεροντιῶν ἀπόφασιν τῆς Μητροπόλεως Ἐκκλησίας δὲν ἦτο δυνατόν ἡ μετὰ χαρᾶς ν' ἀποδεχθῇ ἀπασι ἡ ἐπαρχία, οὐ μόνον ὡς ὑπαγορευομένη ὑπὸ τῶν ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἐπιχειρημάτων κανονισμῶν καὶ τοῦ καθεστῶτος τοῦ ὑπαρχόντος ἐν ἀπάσι ταῖς ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον διατελούσας ἐπαρχίας, καθ' ὅ μίαν καὶ μόνην Δημογεροντίαν ὑφίσταται, ὡς περ ἀναφέρει καὶ ἡ Σεβαστὴ Πατριαρχικὴ Ἐπιστολή, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ τοιαύτη τῆς Μητροπόλεως Ἐκκλησίας ἀπόφασιν ἐκ τῆς θέας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ ὁμονοίας διδασκαλίας ἀπορρέουσα ὑπηρετεῖ σπουδαίως τὰς συμφωνίας τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν. Διὰ τοὺς λόγους δὲ τοὺς ἐν Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐργαζομένη ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο Δημογεροντιῶν προκαλεῖ ὑπὲρ ἐαυτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας. Δὲν δύναμεθα ὅμως νὰ ἀποκρύψωμεν ὅτι ὅπως ἀποροῦν καὶ ἀκατάληπτον ἐρώτην εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς ἐπαρχιώτας ἡμῶν πῶς ἡ Μεγάλῃ ἡμῶν Μητροπόλει, μετὰ τὰ σπουδαῖα ἐπιτελεῖματα, ὅτινα ἐπέσταν αὐτῇ ν' ἀπορροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο Δημογεροντιῶν πόλεως καὶ ἐπαρχίας, ἔκρινε καλὸν ἐν τέλει τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς νὰ προσθήσῃ ἐπὶ λίξει ἀν' ἣ ὅμως περιπτώσει μὴ ἐγκριθῇ ὁ κατωτέρως μιᾶς καὶ μόνης Δημογεροντίας, τότε δὲν ἵνα ἐκαστὸν τμήμα τῆς ἐπαρχίας ἔχει ἴδιαν Δημογεροντίαν, ἥτοι ἐὰν ἡ ἐπαρχία καὶ ἡ πόλις δὲν μείναι σύμφωνοι εἰς τὸν κατωτέρω μίαν καὶ μόνην Δημογεροντίαν, ὡς ὑπαγορεύουσιν οἱ κανονισμοὶ καὶ τὸ καθεστὸς τὸ ὑπάρχον ἐν ἀπάσι ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καίτοι δὲν ἐπιτρέπεται, κατὰ τὴν ἴδιαν Πατριαρχικὴν Ἐπιστολήν, ἡ ὑπαρξὶς δύο Δημογεροντιῶν ἐν τῇ αὐτῇ Μητροπόλει, ἐν τοιαύτῃ ὁμοῦς ἡ αὐτῇ Πατριαρχικῇ Ἐπιστολῇ ἐπιτάσσει ἐν τέλει τὸν κατακερματισμὸν αὐτῆς Δημογεροντίας. Ἡ πρὸς τὴν περὶ συστάσεως μιᾶς Δημογεροντίας γνώμην τῆς Ἐκκλησίας προφανῶς ἀντιφασκεῖται τελευταία διαταγὴς τῆς Σ. Πατριαρχικῆς Ἐπιστολῆς, ὅτι μόνον ἐθροῦσας τὴν ἡμετέραν ἐπαρχίαν καὶ ἐνέβαλε εἰς ταραχὴν τοὺς ἀντιπροσώπους μὴ δυναμένους νὰ διδῶσι τὸν λόγον, δι' ὃν ἡ Μητὴρ Ἐκκλησία ἐκρίνε ἀναγκαστὴν τὴν προσθήκην αὐτῆς καὶ τὴν ταραχὴν ταύτην δύναται προσεκτικὸς ὁ φθάλμιος νὰ διακρίνῃ εἰς τὰ διάφορα πρακτικὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐπαρχίας, ὃν ἀντιγραφα ἐπέμψε πρὸς τὴν Ὑμ. Θ. Παναγιώτητα ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβεστάτα ἀποτελέσματα ἐφαρμοζομένην ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἡ διαταγὴ αὕτη εἴκει διὰ τὴν ἡμετέραν ἐπαρχίαν, ὅπου παραλείποντες τὸν κυκλῶνα καὶ τὴν σύγχυσιν

ὡς καὶ τὴν ἀναστάσειν, ἣν θέλει ἐπιφέρει ἡ συνπαρξὶς πέντε ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων Δημογεροντιῶν ἐν τῇ αὐτῇ Μητροπόλει καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν πρόεδρον, ἐὰν καταστῇ ποτὲ δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς, παραλείποντες τὴν καταστροφὴν τῆς ἐξ ὑψηλότερας ἀπόψεως ἀναγκαίας συγκεντρώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ἀρχῶν πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν περιφρούρησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συμφερόντων τῆς Ἐπαρχίας, παραλείποντες τὸ μέγεθος τῆς ἐκ τοῦ διαιρητικοῦ τῆς Ἐπαρχίας προκυψούσης βλάβης τῶν συμφερόντων τῶν χριστιανῶν, περιοριζόμεθα νὰ σημειώσωμεν ὅδε ἐν μόνον παράδειγμα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς καταστροφῆς, ἣν θέλει ἐπιφέρει εἰς τὰ ἀκόλουθα συμφέροντα τῆς Ἐπαρχίας ὁ ἀνεξάντητος κατακερματισμὸς τῆς Ἐπαρχιακῆς Δημογεροντίας.

Ἡ Ἐπαρχιακὴ Δημογεροντία τὰ κοινὰ Κεφάλαια καὶ τὰς κοινὰς προσπάθειας τῶν τεσσάρων Τμημάτων καταβάλλουσα κατ' ὁρμὴν μετὰ πολλοῦς μόχθου νὰ συντηρῇ σήμερον τεσσαράκοντα (40) Νόθα, ὅτινα ἐρρίψεν εἰς τοὺς ὁρόμους ἡ ἀσπλαγχνία τῶν διεσπῶντων τὰ τῆς πόλεως ἀγαθὰ, εὐρίσκει δὲ εἰς τὴν εὐαρέστην θέσιν νὰ σκεπτήται περὶ συστάσεως τακτικοῦ Βρεφοκομίου ἐκείνων εἰς τινα τῶν πέριξ τῆς πόλεως ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐπαρχίας συμφώνως πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης. Ἐὰν δὲ πραγματοποιηθῇ ἡ διαταγὴ τῆς Μ. Ἐκκλησίας περὶ διαιρέσεως τῆς Ἐπαρχιακῆς Δημογεροντίας, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ καθορισθῇ ἐκαστὸν ταμίον τῶν τεσσάρων Δημογεροντιῶν νὰ συνεισφέρῃ κατὰ τὴν ὑπὲρ τὸν ἀνωτέρω τούτων πλάσματων, ὥστε ταῦτα ἡ θὰ ὑφίστανται εἰς τοὺς ὁρόμους πρὸς ὅραν τῶν κυνῶν ἡ θὰ παραδοθῶσι εἰς τὸν Δημαρχεῖον, εἴτε τὸ ἐν ὅμοις συμβῇ εἴτε τὸ ἕτερον, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ταῦτα θὰ κατασπαράσσιν, ὡς καὶ ἄλλα ὅμοια τὰ ὅποια εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐλαμβάνει καὶ θὰ διετῆρι τὸ ταμίον τῆς Ἐπαρχιακῆς Δημογεροντίας. (ἀκολουθεῖ)

ΣΟΦΙΑ, 1 Δεκεμβρίου. Χθὲς ἡ Σοβράντι ὑπὲρ τῆς θέσεως ἐλευθέρων διαπληκτικῶν. Ὁ Νέτωσφ ἀνέκρινεν αὐτὸς τὸ ζήτημα τῆς βαπτίσματος τοῦ διαισθητοῦ, ἐπιτιμηθεὶς ἀνεπιτημένως ὑπὸ τοῦ προέδρου, ὅστις τέλος προσέκλεισε αὐτὸν νὰ κατέλθῃ τοῦ βήματος. Τοῦ Νέτωσφ ἀρνηθέντος, ἐπηκολούθησαν σκανδαλώδεις σκηναί, διαρκέσας περὶ τὴν ἡμιστιαν ὥραν. Οἱ κλητῆρες, ἀποπεραθέντες ν' ἀπαγάγῃσι βίαν τὸν σκληροπράχυνον, ἐγρονθοκοπήθησαν ὑπὸ τῶν βουλευτῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οἵτινες κυκλώσαντες τὸν Νέτωσφ ἐξῆλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς αἰθούσης. Ἐνεκεν τοῦ ἐπαισιόχου τούτου ὁ πρόεδρος ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν του, ἀνεκάλυσεν ὅμως αὐτὴν, λαβὼν ψήφον ἐμπιστοσύνης.

ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ, 5. Οἱ Ἀρμένιοι τοῦ Ζεϊτούν ἐληλάττησαν καὶ ἐπυρόλησαν μέχρι τοῦδε τὰ μουσουλμανικὰ χωρία Βεχάν, Γκουρφέι, Σουκουτζή, Ὀκατέρ, Κερμλί, Δεμερίλ, Σαχί Κουσουρ, Τσουκούρ, Ἰσαρ καὶ Κερβεσάν, γειτονεύοντα πρὸς τὸ Ζεϊτούν καὶ τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας Ἀνδερνί. Ἐφόνευσαν 266 μουσουλμάνους ὃν αἱ πλείους γυναῖκες ἐπληρώσαν δὲ ἐκατοντάδα μουσουλμάνων ἐκ τῶν δύο φύλων καὶ πλείους παῖδια μικρᾶς ἡλικίας, ἐπυρόλησαν περὶ τὰς 500 οἰκίας ἐν τοῖς διαληφθεῖσι χωρίοις καὶ ἠνάγκασαν τοὺς κατοίκους τῶν νὰ μεταναστεύσων.

Πλείστα θηριώδεις πράξεις τῶν Ἀρμενίων τούτων ἐξηκριβώθησαν. Διέσχισαν στέργα γυναικῶν καὶ ἐσφαξαν παῖδια νεαρότατα ὑπὸ τὰς οὖσις τῶν γονέων τῶν ἄλλων ἐφόνευσαν ἀπ' οὐ προηγουμένων τοὺς ἐτιφύλασαν διὰ πυρίτιδος, ἐκασαν ζῶντας δύο χωροφυλακὰς τοῦ Ἀγχαί, ἐφόνευσαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Μαράς ὡς καὶ τρεῖς συνοδοὶ αὐτοῦ χωροφυλακὰς καὶ ἐπληρώσαν ἐπικινδύνους ἑνα τέταρτον, ἐφόνευσαν ἐν μέσῳ ὅδων τὸν ὑπολοχαγὸν Χασσάν ἄγαν καὶ τὴν σύζυγόν του, ἀπ' οὐ προηγουμένων ἐφόνευσαν ἐνὶ πύλιν των τὰ τρία ἀνήλικα τέκνα των.

Ὁ κλητὴρ τῆς χωροφυλακῆς Γιουσούφ καὶ εἰς δεκαπέντε τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ ἐφο-

νεύθησαν ἐπίσης ὑπὸ τῶν φονέων τούτων Ἀρμενίων ὁ πρῶτος ἐν Ἐδερνί καὶ ὁ δεύτερος ἐν Βερίλ.

Ἐκτὸς τῶν κακοεργημάτων τούτων οἱ Ἀρμένιοι οὗτοι διέπραξαν πλείους ἄλλους φόνους καὶ λεηλασίας ἐν Ζεϊτούν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μέρσι.

Αὐτοὶ (αὐθήμερον). Οἱ ἐκ Περσικῆς Πατρίας Κούρδοι οἱ προσβαλόντες τὸ Ἀρμενικὸν χωρίον Ἀλβὸν ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ διαπράσωσι τι.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Κατὰ τὰ προαναγγελλόμενα, ἐγένετο τὴν Κυριακὴν ἡ εἰθιμὴ ἐπιστομὸς ἐγκατάστασις τοῦ κατὰ τὸ ἀκαθήμερικὸν ἔτος 1895/96 Πρύτανης.

Παρὰ τὸ προγενοῦν τοῦ καιροῦ πλείους φοιτητῶν καὶ τινες Κυραῖαι, οἱ ὑπουργοὶ κύριοι Πετριδῆς καὶ Σκουρῆς, ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ ἄλλοι ἀρχαὶ καὶ φιλόμουσοι συνέρρευσαν περὶ τὴν 10ην π. μ. ὡραν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελευτῶν. Πρῶτος ἀνῆλθεν τὸ βῆμα ὁ πρῶτος Πρύτανης κ. Ι. Χατζηδόνης καὶ ἀνέγνω μακρὰν λογοθεσίαν, πολλὰ περιέγυσαν τὰ ἄξια προσοχῆς, μετὰ δὲ τοῦτον ἀνέλθον ὁ νέος Πρύτανης κ. Α. Διομήδης Κυριακὸς ἐλάλησεν ἐπὶ ὡραν καὶ ἐπέκρινε μετ' ἀληθείας εὐαρκούς ἐμπνεύσεως περὶ τῆς χριστιανικῆς θεολογίας καὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀρχιεπιστοῦ θεολογικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας κράτιστος ἀντιπρόσωπος ὑπῆρχεν Ὀριγῆνης ὁ Μέγας. — Ἡ Α. Γ. ἡ βασίλισσα Μαρία ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Νικολάου προσήνεγκεν ἐνθεστὴ δωρεάν εἰς τὸν φερώνυμον ναὸν τῶν Πευκαλίων, καταπέτασμα μεταξωτῶν διὰ τὴν ὥραν Πύλην, φέρον ἐν τῇ μέσῳ σταυρὸν καλλιτεχνικωτάτων κεντηθέντα ὑπ' αὐτῆς. Τὴν προσφορὰν ἡ Α. Γ. συνόδευσε διὰ φιλόφρονος ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον διαδίδασκτικῆς διὰ τοῦ κλειδοῦχου τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείας κ. Μεσσαλᾶ. — Πολλὰ ἀμερικανικὰ ἐφημερίδες, ἴδιαι εἰς τὰς νοτίαις πολιτείας, δημοσιεύσαν ἐμμένεστα ἀθροα περὶ τῆς Ἐλευθέρας σχετικῶς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, διαπιστοῦσαι ὅτι ἐν Ἀμερικῇ σὺνεται καὶ ἀκμαίει ὁ φιλελληνισμός. — Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Πατρῶν συνέλθον προχθὲς εἰς πρῶτην συνεδρίαν ἐξήλεξε πρόεδρον αὐτοῦ τὸν πρῶτον βουλευτὴν καὶ διηγόρον κ. Γεώργ. Τσερτὶν διὰ ψήφου 17 μετ' 8 ὁ δὲ δημαρχος κ. Ο. Κανακάρης ὑπέβαλε διακηρύξεις δημοπροσῶν καὶ διαφόρους ἄλλας προτάσεις. — Ραγδαία βροχὴ κατέπεσεν ἐν Ἀθῶναις τὴν νύκτα τῆς προχθῆς καὶ τὴν πρωίαν τῆς χθὲς, ἐπὶ νύκτα καὶ ζῆμιας τιμᾶς εἰς ὑπόγεια οἰκίσκων ἐνεκεν τῆς πλημμύρας, πολλὰ ὡς ὅδων εἶχον καταστῇ ἀγνώστου, διότι τὸ ὕδωρ παρέσυρε πᾶν τὸ προστυχόν. Ἡ κακοκαιρία ἐξαπολύθη καὶ τὰ πάντα παρέχουσι τὴν εἰρήνην τοῦ χειμῶνος, ἀλλὰ τὸ ψῆγος δὲν εἶναι ὀκνητόν. — Χθὲς ἐορτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἦγε τὴν ὁλοκατεστην αὐτοῦ ἐορτὴν ἡ Α. Γ. ὁ βασιλόπαυς Νικολάος. Ἐπὶ τούτῳ ἐψάλη δοξολογία ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀνακτόρων παρουσίας τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν αὐλικῶν. Τὴν Α. Γ. συνεχάρησαν τηλεγραφικῶς καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ ἀξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ.

— Ὁ ἐκ Δοβρινόβου τοῦ Ζαγορίου φοιτητῆς κ. Ἀθανάσιος Νασάκος ὑποστάς τὴν παρελθούσαν ἐβδόμην τὰς ἐξετάσεις αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς ἱατρικῆς ἀννηροῦ διδάκτωρ μετ' ὃν ἐπὶ τῶν βαθμῶν ὅλιν καλῶς ἐπαξίως τὸν κόπον καὶ τὴν μελέτην αὐτοῦ καὶ δι' ὃν ἐδέχθη τὰ συγχαρίτητα πέντε φύλλον καὶ τῶν καθηγητῶν τῶν. Ἡμεῖς συγχαίρομεν αὐτὸν τε καὶ τὸν ἐν Βόλῳ γιγνόμενον αὐτοῦ πατέρα κ. Μιγ. Νασάκον. Προχθὲς δὲ δευτέραν ἀνεγώρησεν εἰς Κω/πολιν ὅπου λάβη καὶ τὴν ἀδειαν νὰ μετέρχῃ τὸν ἱατρὸν ἐν Τουρκίᾳ.

— Ὁ ἐπιτεθὴς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἐσπιοδοχείου τῆς Ἐπικρατείας τῆς Πλατείας Ἰελεῖται καὶ ἀνέστη ἐν ἰταλικῷ πρακτορείῳ, παρήγγειλε τὰς φωτογραφίας διαφόρων χωρίων τῆς ἡπείρου διὰ τὸν ὅποιον θὰ σταλίσῃ τὸ Ἐσπιοδοχεῖον, ὥστε οἱ ἡπειρώται οἱ διερχόμενοι ἐκ Πειραιῶς πλὴν τῶν ἄλλων εὐκόλως θὰ εὐρίσκουσιν ἐν τῷ Ἐσπιοδοχείῳ θὰ ἔχωσιν ἐνώπιόν των καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν χωρίων των.

— Ὡσαύτως ἐπὶ τῆς διδασκαλικῆς αὐτοῦ ἐξετάσεως ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς ἱατρικῆς καὶ εἰζήθη τὸ βαθμὸν ὅλιν καλῶς ἐπὶ ἰωαννίνων φιλόπονος καὶ ἀρίστης κατηχησμένος νέος κ. Γεώργ.

Ζωτος. Συγχαίροντες αὐτὸν εὐχόμεθα τὰ βέλτεστα καὶ εὐρὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ στάδιον ὅπου μέλλει νὰ συνεχίσῃ καὶ δι' εὐρύτερον μελετῶν καὶ σπουδῶν.

— Ὁ νέος δημαρχος Ἀθηνῶν κ. Α. Καλλιφρονᾶς ἀνέθηκε τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου εἰς τὸν ἡπειρώτην δικηγόρον κ. Ν. Ρούσην, ἐκ Σοποταλίου τοῦ Ζαγορίου. Καὶ λόγῳ μορφοῦσε καὶ λόγῳ πατριωτικῶν αἰσθημάτων ὁ κ. Ρούσης διεκρίνετο. Διὰ τοῦτο δὲν ἀμεριμνῶμεν ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν νέων αὐτοῦ καθηκόντων θὰ ἐπιδείξῃ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν δραστηριότητα καὶ νοημοσύνην πρὸς χάραν καὶ τῶν πατριωτῶν καὶ τῶν ἄλλων φίλων.

— Διήλθεν ἐκ Ζελεστῆς μεταβαίνων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ κ. Εὐγγ. Ζαχάρος.

— Μετὰ χαρᾶς εἰσδόν τὸν διορισμὸν τοῦ ἐν Ἀρτιδιδοῦ τῆς νοτικῆς κ. Ἀντ. Γαρουφαλᾶ ὡς προσβιμὸν πρῶτον ἐν Φιλιππιάδι. Εὐχόμεθα αὐτῷ νὰ ἀνέλθῃ καὶ εἰς ἀνώτερον καὶ ἀλλοῦ τούτου ἀξιώματα.

— Ἐδῆμοσιεὺθ βασιλικὸν διάταγμα δι' οὗ μεταβῇ ἄλλων δύο προχθὴ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολέχατος ὁ εὐλίπης νέος κ. Δημ. Μεσσῆνης ἐκ Δολιανῶν τῶν Κορέων. Ἡ προαγωγὴ αὐτῆς τιμᾶ τὸν κ. Μεσσῆνην καὶ ἡμεῖς καθότι ἐγένετο ἐπὶ ἀνδραγαθίᾳ καὶ γενναίότητι ἣν ἐπεδείκνυτο πέραν διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Τσουλῆ.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσανσαρῆς τῆς Ρωμουνίας ὅπου ἐμπορεύετο ὁ ἐκ Βήτης τοῦ Ζαγορίου κ. Ν. Βουραζῆνης καὶ ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Χριστόδουλος Καραῖος. Οἱ πολυπληθεῖς αὐτῶν φίλοι καὶ συγγενεῖς τοὺς συνόδους μέχρι τοῦ ἀκροατοῦ ἀδόντες μάλα τὰ δημόσιας πλὴν καταστάν ἄμα τοῦ Ζαγορίου τὸν Κωσταντῖν δὲ διευθυντῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἐσπιοδοχείου τῆς ἡπείρου εὐχεται εἰς αὐτοὺς καλὴν ἀντάμωσιν.

— Ἀφίκετο ἐκ Κρήτης καὶ μεταβαίνει εἰς Σκόδραν ὁ ἐκ Βήτης κ. Χριστόδουλος Ψαροφᾶς.

— Ἀφίκετο ἐκ Καῖρου ὁ ἐκ Κονίστης κ. Χαράλαμπος Σενός.

— Ἀφίκετο ἐκ Ξάνθης ὁ ἐν Μονοδένδρῳ τοῦ Ζαγορίου κ. Πολυχρόνης Βιλλας καὶ ἐκ Σμύρνης ὁ κ. Ἐλευθέριος Βάλλας δικηγόρος μεταβαίνοντες εἰς πατρίδας.

— Ἀφίκετο ἐκ Σερβίας ὁ κ. Βασίλειος Τζεσιᾶδ

πεχούσης τῆς Κορυθαῖς Δυστυχῶς δὲ τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ τοῦτον, ὅστις στρέφεται καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας ἐθνικῶν ἀξιώσεων τῆς Ἑλλάδος, ὑποστηρίζει ἐκθύμως ἤδη ἐκτὸς τοῦ αὐστριακοῦ καὶ ὁ ρωσικὸς τύπος.

Ὁρέστης Χ. Καρμέτης.

ΕΚ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ

Βουκουρεστίον 25 Νοεμβρίου 1895

Φίλε κύριε Γάγαρη,

Ἐμαθον ὅτι εἰς μίαν ἐντυπον κόλλαν χάρτου, ἥτις πρὸς παραφύδαν τῆς κοινῆς καὶ ἀτυχούς ἡμῶν πατριδος φέρει τὸ ὄνομα «Ἐφημερίς τῆς Ἡπείρου» ἐδημοσιεύθη κάποιος λιβελλὸς ἐναντίον ἐμοῦ καὶ τῆς ἐφημερίδος μου. Μοῦ εἶπον τὸ περιεχόμενον—διότι σημειωτέον δὲν ἐξήγησα νὰ τὸ ἴδω ἀλλὰ δὲν τὸ εὗρον οὐδαμῶς ἐν Βουκουρεστίῳ—καὶ ἐγέλασα ἀρκούντως μὲ τὴν ἀπλοικότητα τοῦ ἀπειροκάκου ἐκείνου χωρικοῦ, ὅστις ἐξήγησε νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα ἐκ τῶν ἄρθρων τῆς ἐφημερίδος μου, τῆς ὁποίας ὡς ἐπληροφόρηθην παρὰ τῆς διαχειρίσεώς μου σήμερον ἐξεληπάρεθαι τὴν ἀνταλλαγὴν, ἀλλ' ἡ διαχείρισις δὲν ἐγκρίνει συνήθως τοιαύτην ἀνταλλαγὴν μὲ κάθε εἰδους τυπογραφικὰ χαρτῖα, ὧν ἡ διάρκεια, ὡς γνωστόν, εἶνε ἐφήμερος. Μολοντοὶ προτιθεμαι κατ' αὐτὰς νὰ κατέλθω χάριν ἀναφυχῆς εἰς Ἀθήνας θὰ σὰς παρακάλουν ὡς συνάδελφον καὶ ὡς συμπατριώτην νὰ μοὶ ἐξαποστείλῃτε τὸ ἐν λόγῳ φύλλον, διὰ νὰ ἴδω τί θέλει ἐκ Ρωμανίας ὁ ἄγνωστός μοι λιβελλογράφος νὰ τοῦ τὸ φέρω μόνος. Μοῦ εἶπον τινες τῶν φίλων ὅτι ὁ λιβελλὸς ἐγράφη διὰ νὰ κάμῃ ρεχλάμαν τὸ ἄγνωστόν μοι τοῦτο φύλλον καὶ νὰ γνωσθῇ δι' ἀπαντήσεως, ἣν ἴσως προσεδόκα, εἰς μέρη ὅπου δὲν τὸ εἶδον μέχρι τοῦδε ἀκόμη. Ἄν πράγματι τοιοῦτόν τι ζητῇ ὁ παῖς, ὅστις ὑβρίζει τὴν ἐφημερίδα μου καὶ τοῦ ὁποίου τὸ καδικευτικὸν δελτάριον, δι' οὗ ἐξελεπάρεθαι τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν τῆς «Πατρίδος» ἐνέρισκετο μέχρι τινός εἰς τινὰ σύρτην τῆς διεκπεραιώσεως, (εὐτυχῶς φαίνεται ὅτι τὸ κάρρο τῆς ἀστυνομίας, ὅπερ περισυλλέγει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἀχρηστά χαρτῖα τῶν διαφόρων γραφείων δὲν ἐφείσθη καὶ τοῦ δελταρίου τοῦ συμπατριώτου μου) πράττει πολὺ καλὰ νὰ μὲ ὑβρίξῃ ὑστεροβούλως. Πάντοτε συνειθίζω νὰ παίζω χαριέντως μετὰ τῶν παιδιῶν καὶ ὅταν ἀκόμη τύπτωμαι καὶ ὑβρίζωμαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐπομένως δὲν μὲ ἐχ' ὁ λ. α. σ. ν., ὡς λέγομεν ἐν Ἡπείρῳ ὁ λιβελλογράφος τῆς κοινῆς καὶ ἀθῶας ταύτης παντοπωλικῆς κόλλας τοῦ χάρτου, τούναντιον μάλιστα ἀναμένω νὰ τὸν ἴδω προσδεύοντα εἰς τὸ πατριωτικὸν ὑπερολογίον τοῦ, ὅπου ἴσως τὸν περιμένει ἡ προκοπὴ τὴν ὅποιον δὲν εὗρεν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ τοχιδωτικὸν στάδιον ἀπὸ Ἰωαννίνων μέχρις Ἀθηνῶν.

Ἐλπίζω φίλε, κύριε Γάγαρη, ὅτι θὰ λάβῃτε τὴν συναδελφικὴν καλωσύνην νὰ μοὶ στείλῃτε, ἂν που εὕρητε, ἀντίτυπόν τι τοῦ λιβελλοῦ καὶ συνάμα νὰ στείλῃτε τὸν ὑπερήθετον σας νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκ μέρους μου τὸν λιβελλογράφον.

Ὅλος ὑμέτερος

Σ. Μ. Σίμος.

Σημ. «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου». Ἡ ἐπιστολὴ ἦν δημοσιεύσασιν ἀνωτέρω προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἡπειρώτην κ. Σπυρ. Σίμον διευθυντὴν τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκδομένης ἐφημερίδος «Πατρίς» ἥτις διακρίνεται διὰ τὰ γραφόμενα αὐτῆς ἅτινα ἐμπνέει ἀληθῆς πατριωτικὸς πόνος κατὰ τὰς παρούσας μάλιστα περιστάσεις. Ἡ ἐν λόγῳ «Ἐφημερίς τῆς Ἡπείρου» διὰ προσωπικοῦς ἐκδόθεις λόγους ἐτόλμησε ἀναισχύντως νὰ ἐξυβρίσῃ τὴν «Πατρίδα» ἐπὶ μὴ πατριωτισμῷ. Τὴν «Πατρίδα» μόνον ἐπὶ ὑπερβολικῷ πατριωτισμῷ ἡμπορεῖ τις νὰ κατηγορήσῃ οὐχὶ καὶ ἐπὶ μὴ πατριωτισμῷ. Βεβαίως τὰ γραφόμενα ὑπ' αὐτῆς οὐδεὶς τὰ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἔτυχε γενικῆς παρὰ τῶν Ἡπειρωτῶν περιφρονήσεως διὰ τοῦτο καὶ μετὰ ἐνός μηνὸς βίον ἔπαυσε νὰ ἐκδίδηται. Ἡ δὲ «Πατρίς» καὶ ὁ κ. Σίμος ἔχουν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶ καὶ μετὰ περιφρονήσεως ἀπέβλεψαν εἰς τὰ σιαλιαρίσματα τῆς μακαρίτιδος.

ΣΠ. Π. ΑΝΑΒΑΝΤΙΝΟΥ. Ἱστορία Ἀλῆ-Πασσᾶ τοῦ Τεπελεντῆ. Συγγραφεὶσα ἐπὶ τῇ βάσει ἀνεκδότου ἔργου τοῦ Παναγ. Ἀραβαντινοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1895. Ἐξεδόθη τὸ πρὸ πολλοῦ ἀναγλὸν τοῦτο ἔργον ὅπερ ὁμολογουμένως παρέχει μεγάλῃν συμβολὴν εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν ἱστορίαν τῶν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως χρόνων, ἐξαντλεῖ δὲ πᾶσαν τὴν ὕλην καθόσον ἀφορᾷ καὶ τὸν βίον καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ διαστήμου τυράννου τῶν Ἰωαννίνων. Ὡς βάσις τοῦ ἔργου ἐχρησίμευσαν σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα τοῦ Παναγιώτου Ἀραβαντινοῦ τοῦ χρονολογικοῦ συνάμα καὶ ἐθνογράφου τῆς Ἡπείρου· ἀλλ' ὁ ἀξίος αὐτοῦ υἱὸς κ. Σπυρίδων Ἀραβαντινὸς πρῶτον ὑπουργὸς συνέγραψεν αὐτὸ μεταχειρισθεὶς καὶ ἄλλας πηγὰς ἀνεκδότους. Τὸ σύγγραμμα διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, ὧν τὸ μὲν α. περιλαμβάνει τὴν ἀπὸ τοῦ 1640—1788 ἐποχὴν, τὸ β'. τὴν ἀπὸ τοῦ 1788—1819, τὸ γ'. τὴν ἀπὸ τοῦ 1819—1822 καὶ τὸ δ'. τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τοῦ Ἀλῆ. Ἐπεταὶ δὲ παράρτημα καὶ τὸ ἔργον στολιζοῦσιν εἰκόνες καὶ χάρται πολλοῦ λόγου ἀξιοί.

Ἐπαίνων πολλῶν εἶναι ἄξιος ὁ κ. Ἀραβαντινὸς διὰ τὸ προκείμενον ἔργον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ κτῆμα παντὸς Ἡπειρώτου καὶ παντὸς Ἑλλήνου.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΔΡΟΒΙΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 165 φύλλου)

Εὐκόλως πρὸς δε καὶ εὐχαρίστως οἱ γονεῖς θέλουσι πέμψει τοὺς παῖδας τῶν οὐδεμίαν ἔχοντες ὑποψίαν περὶ τῆς ἠθικῆς τούτων ἐνταῦθα ὑφ' ἧς κωλύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ πέμπωσι τοὺς παῖδας τῶν εἰς τὰ κεντρικὰ σχολεῖα τῶν ἐνταῦθα πόλεων οἱ πλεῖστοι· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁκοδομήθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο τῆς Ἀστικῆς σχολῆς κτίριον, ὅπερ ἔχει 140—150 μαθητὰς οὓς διδάσκουσι τρεῖς καὶ μόνον διδάσκαλοι, καὶ θέλει πολὺ ὠφελῆσαι τὴν ἐνταῦθα κωμόπολιν καὶ τὰ πέριξ χωρία, τὰ ὁποῖα βεβαίως θέλουσι πέμψει τοὺς μαθητὰς ἐνταῦθα εὐκόλως ἢ εἰς Ἀργυρόκαστρον καὶ Δέλβινον ἔνθα πλὴν τῶν ἄλλων κωλυμάτων ὑπάρχει καὶ ὁ λόγος τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως οὗσης 8, 7 καὶ 6 ὥρων. Ἐὰν ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἡπειρωτικὸς Σύλλογος ἢ καὶ συμπατριώτης καὶ ὁμογενὴς πατριώτης εὐαρεστηθῇ νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς ἵνα προστεθῇ καὶ εἰς εἰσέτι διδάσκαλος εἰς τὴν κεντρικὴν ταύτην Ἀστικὴν σχολὴν εἶνε φανερόν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος εὐχαρίστως θέλει πληροφρηθῇ ὅτι ἀνέδειξε ὄντως σπουδαῖον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ κέντρον καὶ προσφέρει μεγίστην τῆς ἐπαρχίας πνευματικὴν ὠφέλειαν. Διὰ τοῦτο πᾶς Δροβιανίτης καὶ πᾶς πατριώτης τὴν διαθήκην αὐτοῦ συντάττων νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς σχολῆς ταύτης. Τὰ σχολεῖα ἀπὸ τὴν Δροβιανὴν δὲν ἔλλειψαν, μάλιστα ὁ ἱσαπόστολος ἅγιος Κοσμάς εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ περιοδείαν ἡγαρηστέθη διότι εὐρὼν αὐτὰ ἐν καλῇ σχεδὸν καταστάσει καὶ ἐφρόντισε πρὸς ἐπέκτασιν αὐτῶν, διότι ὁ ἅγιος ἐκεῖνος, εἰς ὃν ὀφείλεται μέγας ἔπαινος διέσωσε καὶ καλλιέργησε (1770—1779) διὰ τῶν συνετῶν αὐτοῦ διδασκαλῶν πολλὰς πόλεις καὶ χωρία ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν. Αἱ διδασκαλὶ καὶ ἀρεταὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ὠφέλησαν πολὺ τὰς χριστιανικὰς κοινότητας, καὶ εἰς ὁποιαδήποτε πόλιν ἢ χωρίον μετέβαιναν ἐδίδασκε καὶ ἐσυμβούλευε τοὺς κατοίκους τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ εἰς τὸ διάστημα καθ' ὃ περιερχόμενος εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, μονὰς καὶ μονὸδρια διέτριβε ποτὲ μὲν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ποτὲ δὲ ἐν ἐκείνῃ καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ ἓνα μῆνα καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο προσεῖλκε τὴν προσοχὴν τοῦ ὅσον εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὰ γράμματα, ἐγκατέστησε παντοῦ σχολεῖα, τόσον ἐλληνικὰ ὅσον καὶ δημοτικὰ καὶ ἄλλας πολλὰς μεταβολὰς διὰ τῶν διδασκαλῶν του, ἵνα πηγαίνωσι τὰ παιδιὰ νὰ μαθάνωσι ὠρεὰν γράμματα. Εἰς ὁποιαδήποτε πόλιν ἢ χωρίον εἰσῆρχετο ἔλεγε πρὸς τοὺς κατοίκους νὰ βοηθῶσι τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ σχολεῖα πάντοτε εἰς ἰδίων πόνων ἢ κοινῶς ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας καὶ καὶ μονὰς, διότι τὰ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ μονῶν εἰσοδήματα πού ἄλλο πρᾶξι νὰ δαπανῶνται εἰμὴ πρὸς διατήρησιν σχολείων καὶ ἐκπαίδευσιν νέων ὡς βλέπομεν καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς Μουζινιώτας τιμαλφεῖ τοῦ Ἀγίου ἐπιστολῇ ἥτις εἶνε ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ εὐρεθέντος πρωτοτύπου, συνιστᾷ θερμῶς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ σχολείου διορίζων αὐτὸς καὶ ἐπιτρόπους ὡς φαίνεται:

«Εὐγενέστατοι, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, οἱ κατοικοῦντες τὴν χώραν Μουζινίαν σὰς ἀσπάζομαι καὶ παρακαλῶ τὸν ἅγιον Θεὸν διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν σας ὑγίαν. Ἐγὼ, ἀδελφοί μου, ὡς δούλος ἀνάξιος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, περιεχόμενος καὶ διδάσκων τὸ κατὰ δύναμιν τοὺς χριστιανούς με ἀδείων τῶν κατὰ τόπον ἀρχιερέων ἦλθον καὶ ἐδῶ εἰς τὴν χώραν σας, καὶ βλέπωντας ὅτι δὲν ἔχετε σχολεῖον νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ σας χωρὶς πληρωμῆν, ἐπαρεκίνησα τοὺς χριστιανούς καὶ ἔδωκαν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ προαίρεσιν διὰ τὸ σχολεῖόν σας· πρέπει καὶ ἡ εὐγενία σας πάντες νὰ βοηθᾶτε πάντοτε τὸ σχολεῖόν σας ἐξ ἰδίων πόνων, ἢ κοινῶς, ἀπὸ τὴν χώραν ἢ καὶ ἀπὸ βραχέως διὰ νὰ λάβετε καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν μισθόν σας, καὶ τιμὴν παρὰ ἀνθρώπων. Εἰμὶ δὲ καὶ ἐγὼ χρεώστης νὰ

παρακαλῶ τὸν Κύριον τὸν εὐλογοῦντα τὰ πάντα, νὰ εὐλογήσῃ καὶ τὴν χώραν σας καὶ τὸ σχολεῖον καὶ τὰ παιδιὰ σας, καὶ νὰ σας ἀξιώσῃ νὰ ζήσετε καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ θεάρεστα καὶ νὰ σας βάλῃ καὶ εἰς τὸν προάδεισον καὶ νὰ χαίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε, νὰ δοξάζετε τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἀμήν. Ἐβαλα δὲ καὶ ἐπιτροπὸν, μὲ τὴν γνώμην πάντων, τὸν παπᾶ κύρ Διαμάτην, καὶ ἐπιστάτας καὶ βοηθοὺς αὐτοῦ ὅλην τὴν χώραν, μάλιστα δὲ τὸν παπᾶ κύρ Ντέντεν καὶ τὸν κύρ Ἀθανάσιον τοῦ Ζήση καὶ τὸν κύρ Νίκα τοῦ Κυριάκου νὰ κυβερνήσουν τὸ σχολεῖον, καθὼς ὁ Κύριος τοὺς φωτίσει. Ταῦτα καὶ ὑγιαίνετε ἐν Κυρίῳ.

«Ἄψοθ Ἰούλιος

» **Κοσμάς** ἱερομόναχος εὐχέτης σας»

Ἡ ἰδιοχείρως γεγραμμένη πολυτιμὸς καὶ σεβαστὴ αὕτη ἐπιστολὴ τοῦ ἱσαποστόλου καὶ ἱερομάρτυρος Ἀγίου Κοσμά εὐρίσκεται ἐνταῦθα ἐν Μουζινῇ χωρίῳ τοῦ τμήματος Δελβίνου μίαν σχεδὸν ὥραν ἐκ τῆς Δροβιανῆς ἀπέχοντι πρὸς βορρᾶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἱερέως καὶ οἰκονόμου Σταύρου, τὴν ὁποίαν καταχωροῦμεν ὧδε. Ὁ μακάριος ἐκεῖνος καὶ φιλόχριστος ἅγιος Κοσμάς ὁ ἐκ τοῦ «Μεγάλου-Δένδρου» τῆς Αἰτωλίας καταχόμενος διέτρεξε καὶ ἐφώτισε πολλὰ μέρη καὶ ἰδίᾳ τὴν Ἡπείρον ἔνθα οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐστηρίξαν καὶ συνετήρησαν κατὰ πολὺ τὰς κοινότητας τῶν χριστιανικῶν χωρίων, διότι οὐ μόνον σχολεῖα συνέστησεν ἀλλὰ καὶ τὴν συντήρησιν αὐτῶν ἐξησφάλησε δι' ἐκποιήσεως παντὸς περιττοῦ πράγματος τῶν κατοικῶν τοῦ ὅπερ ἐποίησε καὶ ἐν τῇ κωμοπόλει Δροβιανῇ ἥς αἰσμεναὶ καὶ φιλόστοργοι γυναῖκες συνεκινήθησαν πᾶσαι καὶ πάραυτα προύκαλυσαν τὴν πώλησιν τῶν περιττῶν ἐνδυμάτων. Μόλις ἡ κωμόπολις αὕτη μαθούσα τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀγίου τούτου ἤρξαντο αἱ κωδωνοκρουσαί, αἵτινες ἐφανέρωνον ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τοῦ ἄλλου τὴν πραγματικὴν τοῦ Ἀγίου ἄφιξιν, καὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν τότε Κωνσταντίνου Πρωτοπαπᾶ, Ἀναγνώστου Σταύρου, Δρόσου Οἰκονόμου τοῦ καὶ ἐξάρχου κτλ. προϋχόντων τότε τῆς Δροβιανῆς, ἥς οἱ κάτοικοι ἀδιακρίτως μικροῖτε καὶ μεγάλοι ἐξῆλθον πέραν τοῦ λόφου τοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ «Δήμητρα» ἐπικαλουμένου εἰς θέσιν «Σταυρὸς» καλουμένην, οἵτινες ἐπιτρέψαντες αὐτῷ οὐ μόνον τὴν εἴσοδον ἐλευθέραν ἀλλὰ καὶ ὑπέδεχθησαν αὐτὸν μετ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας ἡσπάζετο εἰς, εἰς κατὰ τάξιν καὶ ἡλικίαν τὴν δεξιὰν τοῦ Ἀγίου καὶ παραλαβόντες οἱ ἱεροὶ καὶ διδάσκαλοι ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἔνθα ἐγένοντο αἱ δέουσαι φιλοφρονήσεις καὶ περιποιήσεις καὶ ἡ συνδιαλέξις ταπεινῇ. Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν προτιθεμένου τοῦ Ἀγίου νὰ ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν ὠδηγήθη εἰς τὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου κεντρικὸν τῆς κάτω κοινότητος ναόν, ἔνθα προσεκύνησε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ κατόπιν τὰς ἀγίας καὶ ἱερὰς λειτουργίας· ὁ δαιμονάρχης οὗτος ἐπεσκέφθη ἀμέσως τὸ σχολεῖον. Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν τῶν κατοικῶν διότι ἐν συνοδίᾳ ἱερέων προκρίτων ἐπιτρόπων εἰσῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ προσαγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἤρξατο μόνος ἐξετάζων τοὺς μαθητὰς λίαν εὐκρινῶς καὶ σαφεῖς λέξεις ἢ ἐρωτήσεις ἀποτινῶν αὐτοῖς μετ' ὁ εὐχαριστήσεως καὶ συγχαρεῖς τῷ εἰρημένῳ διδασκάλῳ δι' οὓς κόπους κατεβάλλετο αὐτός τε καὶ οἱ ἐπιτροπὸι τῶν ἐκκλησιῶν ἀπῆλθε τοῦ σχολείου καὶ ἔστησε σταυρὸν ἐγγὺς τοῦ νέου σχολείου, ὅστις ἐσώζετο μέχρι τοῦ 1842—1844. Τούτου συστησομένου καὶ τοῦ πλήθους συναθροισμένου ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου ἢ προσκυνητηρίου τοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν μεγαλοπρεπῶν δένδρων κειμένου ὑφ' οὗ ἀπήγγειλε λίαν ἐπικοδομητικὸν περὶ ἀγάπης λόγον, συστήσας τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς διδασκάλοις, τοῖς ἐπιτρόποις, τοῖς προκρίτοις καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς ἀγάπην ἔχειν μετ' ἀλλήλων, διότι ἀγάπη ἐστὶν ὁ Θεός, ὁ δὲ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ἀγάπην δίδωκεν μετὰ πάντων καὶ ἀγίασμόν ὧν χωρὶς οὐδεὶς ὀφείλει τὸν Κύριον».

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου